Prasītāja prasījumi:

— atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2014. gada 17. aprīļa Lēmumu D (2014) 15503 un Paziņojumu par parādu Nr. 2014–575, kas tika izdots 2014. ada 5. maijā uz minētā lēmuma pamata;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt visus prasītājam radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza divus pamatus.

Par maksājuma pareizību un tā atgūšanas pamatotību un tiesiskumu

Prasītājs apgalvo, ka Eiropas Parlamenta ģenerālsekretārs Lēmumā D (2014) 15503 ir pilnīgi nepamatoti un prettiesiski nolēmis, ka prasītajam ir nepamatoti izmaksāta summa EUR 37 728 apmērā; un, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 68. pantu un Finanšu regulas īstenošanas noteikumu 80. pantu tas nepamatoti un prettiesiski ir uzdevis Eiropas Parlamenta grāmatvedim atgūt no prasītāja maksājumu EUR 37 728 apmērā un atbilstoši noteiktajai kārtībai par to informēt prasītāju ar Paziņojumu par parādu Nr. 2014–575.

Prasītājs apgalvo, ka, pieņemdams lēmumu, Eiropas Parlamenta ģenerālsekretārs ir ņēmis vērā tikai divus apstākļus: *OLAF* atskaiti un faktu, ka prasītājs nav sniedzis pierādījumus, ka maksājums ir ticis izlietots paredzētajam mērķim. Tomēr nav ievākta nekāda informācija, ar ko apstiprina, ka viņš būtu izmantojis saņemto maksājumu ne tā, kā bija paredzēts, pārkāpdams Noteikumu par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām 14. pantu.

Par noilguma termiņu un saprātīga termiņa, tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu piemērošanu

Prasītājs apgalvo, ka Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra Lēmumā D (2014) 15503 un Paziņojumā par parādu Nr. 2014–575 nav ievērots Finanšu Regulas 81. pantā un Finanšu regulas īstenošanas noteikumu 93. pantā noteiktais noilguma termiņš un ka nav ievērotas no saprātīga termiņa, tiesiskās noteiktības un no tiesiskās paļāvības aizsardzības principa izrietošās prasības.

Prasītājs apgalvo, ka attiecīgās ES iestādes ir nepamatoti, negodprātīgi un nesaprātīgi ilgi novilcinājušas savu pilnvaru īstenošanu un attiecīgo lēmumu pieņemšanu. Šādi ir pārkāptas prasītāja tiesības, tostarp tiesības uz aizstāvību un šo tiesību atbilstoša īstenošana, jo ilgajā laikposmā, kāds bija starp notikumiem, par kuriem tika veikta izmeklēšana, un attiecīgo lēmumu pieņemšanu, prasītajam objektīvi nebija iespējas aizstāvēties pret izvirzītajām apsūdzībām, iesniegt pierādījumus un veikt visas citas nepieciešamās darbības izmeklējamās situācijas taisnīgam atrisinājumam.

Prasība, kas celta 2015. gada 3. novembrī – *Transtec*/Komisija

(Lieta T-616/15)

(2016/C 027/85)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Transtec* (Brisele, Beļģija) (pārstāvis – *L. Levi, avocat*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Eiropas Komisijas lēmumus par kompensāciju, kuri ietverti tās 2015. gada 25., 27. augusta, 7., 16. un 23. septembra vēstulēs un kuru mērķis ir atgūt summu EUR 624 388,73;

— piespriest atbildētājai samaksāt EUR 624 388,73, pieskaitot nokavējuma procentus no šīs summas, kuri ir jānosaka, pamatojoties uz Eiropas Centrālās Bankas bāzes procentu likmi, ko palielina par diviem procentpunktiem;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt morālo kaitējumu simboliska EUR 1 apmērā;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts tiesiskās noteiktības princips, jo apstrīdētajiem lēmumiem neesot likumīga juridiskā pamata.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts nelikumīgas iedzīvošanās aizlieguma princips, jo summa EUR 607 096,08, pieskaitot procentus, ir tikusi atvilkta no prasītājas kapitāla un esot uzlabojusi Komisijas kapitālu, nepastāvot nekāda veida juridiskajam pamatam attiecībā uz šo iedzīvošanos.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir tikuši pārkāpti 2003. gada 27. marta Finanšu regulas, ko piemēro 9. Eiropas Attīstības fondam, 42., 44., 45. un 47. pants, jo Komisija neesot izmantojusi šajās tiesību normās tai piešķirto novērtējuma brīvību, kā arī ir ticis pārkāpts samērīguma princips.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts labas pārvaldības princips, jo Komisija neesot ievērojusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā.

Prasība, kas celta 2015. gada 6. novembrī – *Badica* un *Kardiam*/Padome

(Lieta T-619/15)

(2016/C 027/86)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Bureau d'achat de diamant Centrafrique (Badica)* (Bangui, Centrālāfrikas Republika), *Kardiam* (Antverpene, Beļģija) (pārstāvji – *D. Luff* un *L. Defalque, avocats*)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Padomes 2015. gada 2. septembra Īstenošanas regulas (ES) Nr. 2015/1485 1. pantu un šīs regulas pielikuma B 1. punktu, ciktāl prasītāji ir ietverti Padomes 2014. gada 10. marta Regulas (ES) Nr. 224/2014 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Centrālāfrikas Republikā I pielikumā;